

—ନଜରଳ ଇସ୍ଲାମ

ନିବିଡ଼ ଅରଣ୍ୟ ମାଝେ ବ'ହେ ସୀଏ ଖଣ୍ଡା ଧାରା
ଅବିଚ୍ଛନ୍ନ ବୈରବର ସୁରେର ପ୍ରବାହ,
ପାଥୀର ପାଲକ ବୀଧା ତୀର-ଧରୁ ହାତେ
ଗେରେ ଓଠେ ବର୍ଣ୍ଣ-ତୀରେ ବନେର କିଶୋର—

ରାଗିଗୀ ନିର୍ବାରିଗୀ—ତେତାଳା

କୁମୁଦ କୁମୁଦ କେ ବାଜାଯା ଜଳ-କୁମୁଦିମି ।
ଚମକିଯା ଜାଗେ ଘୁମନ୍ତ ବନ-ଭୂମି ॥
ଦୁରସ୍ତ ଅରଣ୍ୟ ଗିରି-ନିର୍ବାରିଗୀ
ରଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜୟେ ବନେର ହରିଗୀ
ଶାଖାଯ ଶାଖାଯ ଘୁମ ଭାଙ୍ଗାଯ
ଭୌକ ମୁକୁଲେର କପୋଳ ଚୁମି ॥

କୁହ କୁହ କୁହରେ ପାହାଡ଼ୀ କୁହ ପିଯାଳ-ଡାଲେ
ପଲ୍ଲବ-ବାଣୀ ବାଜାଯ ବିରି ବିରି ମମୀରଣ୍ୟ କାହାର
ତାରି ତାଲେ ତାଲେ ।
ମେହି ଜଳ ଛଳଛଳ ସୁରେ ଜାଗିଯା
ମାଡ଼ା ଦେଇ ବନ-ପାରେ ବାଂଶୀ ରାଖାଲିଯା
ପଲ୍ଲୀର ପ୍ରାନ୍ତର ଓଠେ ଶିହୁରି ।

ବଲେ, “ଚଞ୍ଗଲା କେ ଗୋ ତୁମି ॥”

[ନିର୍ବାରିଗୀ ରାଗିଗୀ ପରିଚୟ]

ଆରୋହୀ :—ସାପା, ଗାଢାପା, ସୀ ।

ଅବରୋହୀ :—ସୀ (ନା) ଦା ପା, ମା ଗା ମା, ଥା ସା

ବାଦୀ—ପଞ୍ଚମ ; ମସାଦୀ—ସତ୍ତବ

ଏହି ରାଗିଗୀ ଉତ୍ତରାଙ୍ଗ-ପ୍ରବଳ । ଅବରୋହଣେର ସମୟ ତୀର

ମେନୋଳା ରେଡ଼ିଓ ର୍ଯୁଟେଲ୍ ୧

448 ✓

ଏସି/ଡିସି ଲୋକାଳ ଟେଲିଫୋନ ଜନ୍ମ—୩ ଭାଲ୍ବ
ମୁଭିଂ କରେଲ ସ୍ପୌକାର ମହ—୮୦୦ ମାତ୍ର ।
ଗ୍ରାମୋଫୋନ ଏମପିଫିକାରୀରେ ବନ୍ଦୋବନ୍ଦ ଆହେ ।

ମେନୋଳା ରେଡ଼ିଓ ର୍ଯୁଟେଲ୍ ୨

ଏସି ଡିସି—ଅଲ ଇଣ୍ଡିଆ ଟେଲିଫୋନ ପ୍ଲିଟେ—

ମାତ୍ର ୧୪୦୮

ରେଡ଼ିଓ ମେରାମତ :—

ରେଡ଼ିଓ, ରେଡ଼ିଓଗ୍ରାମ ଓ ଏମପିଫିକାର ଉହା ଯେ କୋନ ମେକାର ହୋକ୍ଟ ନା କେନ,
ସ୍ଵର ବ୍ୟାସେ ନିର୍ମୁକ୍ତକାଳେ ମେରାମତ କବାଇ ଆମାଦେର ବିଶେଷତ ।

ଆଜ ଦଶ ବଂସର ସାବତ ସୁନ୍ଦର ଇଞ୍ଜିନିୟାର ଦାରୀ ମେରାମତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦିତ
ହିତେହେ ।

ରେଡ଼ିଓ ଯାବତୀଯ ସରଙ୍ଗାମ ଏଥାଲେ ସୁବିଧା

ଦରେ ପାଇବେନ ।

ଏନ, ବି, ମେନ ଏଣ୍ଟୁ ବ୍ରାଦାସ

Phone :—Cal 3345 ୨୧୯୯ ଚୌରଙ୍ଗୀ, (ଲିଙ୍ଗେ ଟ୍ରୀଟେର ମୋଡ୍) କଲିକାତା

Telegarm—Chandisut [ରେଡ଼ିଓ ଓର୍କର୍ସପ—୨୪ ଫିଲ୍ ଫ୍ଲୁଲ ପ୍ରିଟ୍]

ନିଥାଦ ଶୁଣ୍ଡ ଥାକେ ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ଜିତ ନୟ, ବିବାଦୀ । ଅବରୋହଣେ ଧୈବତେ ଆନ୍ଦୋଳନକାଳେ କତକଟା ଭୈରୋ ଠାଟେର ଜିଲେଫେର ଆଭାସ ଆସେ, ଇହାର ଗତି “ଶୋଥ” ଅର୍ଥାତ୍ ଚଞ୍ଚଳ । ବର୍ଣ୍ଣଧାରାର ମତ ଅବରୋହଣ-କାଳେ ଇହାର ଚଞ୍ଚଳ ଗତି ଫୁଟିଆଁ ଉଠେ । ଜଳଧାରାର ମେବଙ୍କପେ ପର୍ବତାରୋହଣେ ମତ ଇହାର ଗତି ଗୁଣ୍ଠାର ଓ ଶୁଣ୍ଡ ଏବଂ ଅବରୋହଣେ ଗତି ଚଞ୍ଚଳା ବନିଆ ଇହାର ନାମ “ନିବା’ରିଣୀ” ।]

ଶୁଣିତେ ଶୁଣିତେ ମେଇ ବର୍ଣ୍ଣାର ସୁର

ଆନମନା ହଁଯେ ସାଯ ବନେର କିଶୋର ।

ଫେଲେ ଦିଯେ ତୀର ଧରୁ ଶୀଘ୍ର ବର୍ଣ୍ଣଜଳେ

ସରଳ ବାଶିତେ ତୁଲେ ତରଲିତ ତାନ ।

ସରଳ ବର୍ଣ୍ଣର ବୁକେ ଛିଲ ସେ ବେଦନା

ତାହି ଯେନ ଫୁଟେ ଓଠେ ପାହାଡ଼ି ବାଶିତେ ।

ଛିଲ ମେଇ ବନେ ଏକ ଆରଗ୍ୟ କୁର୍ବାରୀ

ଚନ୍ଦ୍ରା ନାମ ତାର ; ଶୁଣି ମେଇ ବେଶୁରବ

ତୁଲେ ସାଯ ଚଞ୍ଚଳତା ଆଁଥି ମକରଣ

କହେ ତାର ପ୍ରିୟ ସଥି ରୂପରଙ୍ଗରୀରେ :—

ରାଗିଣୀ ବେଶୁକା—ତେତାଳା

ବେଶୁକା ଓକେ ବାଜାୟ ମହୁଯା ବନେ ।

କେନ ଘଡ଼ ତୋଲେ ତାର ସୁର ଆମାର ମନେ ॥

ବ’ଲେ ଆୟ ମେ ହରଣ୍ତେ, ମଥି,

ଆମାରେ କାନ୍ଦାବେ ସାରା ଜନମ ଓକି ?

ମେ କି ଭୁଲିତେ ତାରେ ଦିବେ ନା ଜୀବନେ ॥

ମଥି ଭାଲ ଛିଲ ତାର ତୀର ଧରୁକ ନିଠୁର

ବାଜେ ଆରୋ ଅକରଣ ତାର ବେଶୁକାର ସୁର !

ମଥି କେନ ମେ ବନବିଲାସୀ

ଆମାରି ସରେର ପାଶେ ବାଜାୟ ବାଶି ?

ଆହେ ଆରୋ କତ ଦେଶ

କତ ନାରୀ ଭୁବନେ ॥

[ବେଶୁକା ରାଗିଣୀର ପରିଚୟ :—

ଆରୋହି :—ସା ରା ମା, ପା ଗା ଧା ମା, ପାଧାରୀ

ଅବରୋହି :—ସାନା, ପାଧାମା, ଗା, ରାଗା, ମା

ବାଦୀ—ମଧ୍ୟମ, ସମ୍ବାଦୀ—ସା

ଏହି ରାଗିଣୀ ଶୁଣିତେ କତକଟା ପାହାଡ଼ି ଓ ତିଲକ-କାମୋଦେର ମତ ଶୋନାଯ । କିନ୍ତୁ ଇହାର ବିଶେଷ ଅବରୋହଣେ ତୌତ ନିଥାଦେ ତାରାର “ସା” ଧରିଆ ଆନ୍ଦୋଳନ ଓ ସିଂହି, ଐରାପେ ଧୈବତେ ଓ ଗାନ୍ଧାରେ ସିଂହି । ବୁନୋ ବାଶିର ଆଭାସ ଫୁଟିଆ ଉଠେ ବଲିଆ ଇହାର ନାମ “ବେଶୁକା”]

ଶୁଣି ମେଇ ଗାନ—ଯେନ ବନେର ମର୍ମାର !—

ବନେର କିଶୋର ଆସେ ବାଶରୀ ବିସରି ।

ହେରିଆ କିଶୋରେ, ଚନ୍ଦ୍ର ଆନତ ନୟାନେ

ଅନାମିକା ଅନ୍ଦୁଲିତେ ଜଡ଼ାଯ ଆଁଚଳ ।

ସତ ଲାଜ ବାଧେ, ତତ ମାଧେ ମନେ ମନେ,

ହେ ସୁନ୍ଦର, ଥାକୋ ହେଥା ଆରୋ କିଛିମ୍ବଣ ।

ମୁଠି ମୁଠି ବନକୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର ପାନେ ହାନି

ମୃଦୁ ହସି ଗେଯେ ଓଠେ ବନେର କିଶୋର :—

ରାଗିଣୀ ମୌନାକ୍ଷୀ—ତେତାଳା

ଚପଳ ଅଁଖିର ଭାସାୟ ହେ ମୌନାକ୍ଷୀ କରେ ସାଓ

ନା-ବଲା କୋନ୍ ବାଣୀ ବଲିତେ ଚାଓ ॥

ଆଡ଼ି ପାତେ ନିବ୍ୟାମ ବନ

ଅଁଖି ତୁଲି ଚାହିବେ କଥନ,

ଅଁଖିର ତିରକ୍ଷାରେ ଏହି ବନ-କାନ୍ତାରେ

ଫୁଲ ଫୋଟା ଓ ॥ (ହେ ମୌନାକ୍ଷୀ)

ନିଟୋଲ ଆକାଶେ ଟୋଲ ଥାୟ, ତୋମାର ଚାଓୟାୟ,

ହେ ମୌନାକ୍ଷୀ !

ନଦୀ-ଜଳେ ଚଞ୍ଚଳ ମଫରୀ ଲୁକାୟ —

ହେ ମୌନାକ୍ଷୀ !

ତବ ଅଁଖି-କର୍ଣ୍ଣା

ଢାଲୋ ରାଗ-ଅରୁଣା !

ଅଁଖିତେ ଅଁଖିତେ ଫୁଲ-ରାଖୀ ବେଁଧେ ଦାଓ ॥

(ହେ ମୌନାକ୍ଷୀ)

[“ମୌନାକ୍ଷୀ” ରାଗିଣୀର ପରିଚୟ

ଆରୋହି :—ଗା ଧା ମା ଗା ପା, ଗା ମା ପା, ଗାମାପାଧାରୀ

ଅବରୋହି :—ମା ଗା ଧା ମା, ପାଦାପା, ମାଜାରା, ଗା ମା

বাদী—রেখাব ; সম্বাদী—পঞ্চম

এই রাগণীতে নীলাষ্টরী ও কাফি রাগণীর কতকটা এবং অনেকটা হংসকিঙ্গনীর আভাস পাওয়া যায়। ইহার প্রধান বিশেষত্ব—অবরোহণে বক্রগতিতে কোমল ধৈবত ও তীব্র গান্ধারে পূর্ববর্তী স্তরকে ধরিয়া আংশ্বালন অর্থাৎ ধৈবতের সময় নিখাদ ও গান্ধারের সময় ধরিয়া স্তরকে দোলানো। ইহার গতি মীনের মত বক্র ও চঞ্চল বলিয়া ইহার নাম “মীনাঙ্কী”]

শরমে মরমে মরি পলাইয়া যায়

প্রথম-প্রণয়-ভৌম চন্দ্র দূর বনে

সন্ধ্যা-মালতীর কুঞ্জে, কেঁদে ওঠে প্রাণ

কী যেন অসহ দুঃখে, অজানা পীড়ায়।

দেখিলে চাহিতে নারে মুখপানে তার

না দেখিলে প্রাণ আরো করে হাহাকার।

আবার বাজিয়া ওঠে বাঁশী যেন বুকে

কাছে এসে সাধে তারে তার প্রিয় সর্থী :—

[চন্দ্রের সর্থী ক্রপমঞ্জরীর গান]

রাগণী—সন্ধ্যামালতী—আন্দা কাওয়ালী

শোনো ও সন্ধ্যামালতী বালিকা তপতী

বেলাশেবের বাঁশী বাজে—বাজে।

শোনো মাধবী চাঁদের মধুর মিনতি

উদাস আকাশ মাঝে—বাজে ॥

(তব) মৌনবৃত্ত ভাঙ্গে কও কথা কও

মোর নৃত্য আরতির সঙ্গিনী হও,

মাধবী হেনা হের এল বাহিরে

রস-রাজে হেরি রাস-নৃত্যের সাজে ॥

তুমি যার লাগি সারাদিন বিরহ-ধ্যান-লীন

একাকিনী কুঞ্জে

হের দে মাধব নিশ্চিথ ভূম হয়ে

তব পাশে গুঞ্জে—গুঞ্জে—গুঞ্জে।

হের সুন্দর দাঢ়ায়ে তব দ্বারে অঁধারে

মঞ্জরী-ঘীপ জালো ডাকো তাহারে,

বুকের চন্দন-সুরভি ঢালো

পাতার অঁচলে মুখ ঢেকোনা লাজে ॥

[“সন্ধ্যামালতী” রাগণীর পরিচয়—

আরোহী :— না সা জ্ঞা রা, সা গা মা পা, জ্ঞানাপা,

পাধামা, পানাস।

অবরোহী :— সৰ্বনৃদাপা, কাঞ্জারাস।

বাদী—পঞ্চম ; সম্বাদী—জ্ঞা

ইহার বিশেষত্ব অবরোহণ কালে একাধাৰে বারোয়া, ধানী
ও মূলতানের কুপ অপূর্ব শ্রী লাইয়া ফুটিয়া উঠে। অবরোহণে
মূলতানী ও পিলুর কুপ পরিষ্কৃত হয়। সন্ধ্যামালতীর মতই
কুপ স্নিগ্ধ ও মধুর বসের স্থষ্টি করে বলিয়া ইহার নাম
সন্ধ্যামালতী]

বক্ষে দোলে নব অহুরাগের মালিক।

চক্ষে বহে অকৃত অশ্র-নির্বায়ী,

তবু চাহিল না বৃন্দ-বনের কিশোরী

চন্দ্র আঁথি তুলি ! অকারণ অভিমানে

ফিরে গেল ম্লানমুখে বনের কিশোর

চলি গেল আন পথে মুখ ফিরাইয়া !

গহন অরণ্য পথে ফেলে রেখে বাঁশী !

কিরে এসে সেই সন্ধ্যামালতী-বিতানে

লুটাইয়া কাঁদে চন্দ্রা, বলে, ‘হে নিঠুৰ,

কেন তুমি জোর ক’রে ভাঙ্গিলে না লাজ ?

হে অন্তরঘাসী, কেন অন্তরের ব্যথা

বুঝিলে না ? কেন তুমি ভুল বুঝে গেলে ?

রাগণী বনকুস্তলা—ভেতাল।

বন-কুস্তল এলায়ে বন-শবরী ঝুরে—

সকুণ স্তুরে।

বিষাদিত ছায়া তার চৈতালী সন্ধ্যার

চাঁদের মুকুরে ॥

চপলতা বিসরি যেন বন-যৌবন

বিরহ-ক্ষীণ আজি উদাস উন্মন

তোলেনা বাঙ্গার আর বারা পাতার

মশ্বর-ন্মুরে ॥

যে-কুহ কুহরিত মধুর পঞ্চমে বিভোর ভাবে

তগ কঠে তার থেমে যায় স্তর কুণ রেখাবে !

কোন্ বন শিকারীর অকৃণ তীর

আলো হ’রে নিল ঐ উজল অঁথির

ফে’লে যাওয়া বাঁশী তাঁর অঞ্জলে লুকায়ে

গিরি দৱী প্রান্তরে খোঁজে সে নিঠুরে ॥

[“বন-কুস্তলা” রাগণীর পরিচয়—

আরোহী :—সা রা গা পা, ধা পা, পাধাস।

অবরোহী :—সৰ্ব না ধা পা গা রা, গা সা রা

ବାଦୀ—ରେଖାବ, ସମ୍ବାଦୀ—ପଞ୍ଚମ

(ଶ୍ରୀ ହାସ—ରେଖାବ)

ଏହି ରାଗଶୀଳରେ ଏଲାଯିତ୍-କୁନ୍ତଳୀ ବିରହିନୀ ବନ-ଶବ୍ଦରୀର ରୂପ
ଆରଣ୍ୟ-ଶ୍ରୀ ଲହିଯା ଫୁଟିଆ ଉଠେ ବଲିଯା ଇହାର ନାମ “ବନକୁନ୍ତଳା” ।
ଆରୋହୀତେ ପଞ୍ଚମେ ଧୈରତ ଅବଲମ୍ବନ କରିଯା ହିତ ବଲିଯା
ଭୃପାଳୀ ହିତେ ଇହା ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଶୋନାଯ । ଅବରୋହୀତେ ମାନାଧାପା
ଗା ବା ମା ରା—ଇହାର ପ୍ରଥାନ ରୂପ, ଇହାତେଇ ଇହାର ଆରଣ୍ୟ-
ଶ୍ରୀ କରୁଣକୁପେ ଫୁଟିଆ ଉଠେ ।

ଫିରେ ଆସିଲ ନା ଆର ବନେର କିଶୋର
ବରେ ଫିରିଲ ନା ଆର ବନେର କିଶୋରୀ !
ମାଧ୍ୟମୀ ଚାଁଦେର ବୁକେ କୁଷ-ଲେଖା ହ'ଯେ
ଦେଖା ଦେଇ ଆଜୋ ମେଟି କିଶୋରେର ଛାଯା !
କାନ୍ଦେ ଟାନ୍ ମେଟି ବିରହୀରେ ବୁକେ ଧରି
ଆମନ୍ଦେ କଲକୀ ନାମ କରିଲ ବରଗ ।
ବନେର କିଶୋରୀ ଚନ୍ଦ୍ର ମେଟି ଟାନ୍ ପାନେ
ଚାହିୟା ବନେର ବୁକେ ବିସରିଯା ତମ୍ଭ
ଧରିଲ ଦୋଲନ-ଚମ୍ପା ରୂପ ଏ ଧରାଯ
ଜନମ ଲଭିଯା ପୁନ ହେବିତେ କିଶୋରେ ।
ଆଜୋ ଦୋଲ-ପୃଣିମାର ରାତେ ବିକଶିଯା
ବାରେ ଯାଯ ବିବହେର ପ୍ରଥାର ବୈଶାଖେ
ବାରେ ବାରେ ଜନ୍ମ ଲଭେ, ମରେ ବାରେ ବାରେ
ତମ୍ଭ ତାର ପ୍ରେମେର ମେ ଅନୁଷ୍ଟ ପିପାସା
ମିଟିଲ ନା, ମିଟିବେ ନା ବୁଝି କୋନ କାଲେ ।
ଅନୁଷ୍ଟ ଏ ବିବହେର ରାମ-ମଧ୍ୟରେ ତାର
ଅଚ୍ଛେଦ୍ୟ ମିଳନ-ଲୀଳା ଚଲେ ଅନିବାର ॥

ରାଗଶୀଳ—ଦୋଲନ-ଚମ୍ପା—ତେତାଳ

ଦୋଲନ ଚାଁପା ବନେ ଦୋଲେ

ଦୋଲ ପୃଣିମା ରାତେ ଚାଁଦେର ସାଥେ ।

ଶ୍ରୀମ ପଞ୍ଜବ-କୋଳେ ଯେଣ ଦୋଲେ ରାଧା

ଲତାର ଦୋଲନାତେ ॥

ଯେଣ ଦେବ-କୁମାରୀର ଶୁଭ ହାସି—

ଫୁଲ ହେଁ ଦୋଲେ ଧରାଯ ଆସି,

ଆରତିର ମୃଦୁ-ଜ୍ୟୋତି—ପ୍ରଦୀପ-କଳି—

ଦୋଲେ ଯେଣ ଦେଉଳ ଆଣିନାତେ ॥

ବନ-ଦେବୀର ଓକି ରାପାଲୀ ବୁମକା

ଚୈତୀ ଶ୍ରୀମାରଗେ ଦୋଲେ,

ରାତେର ସଲାଜ ଆଁଥି-ତାରା ଯେଣ

ତିମିର ଆଁଚଳେ ।

ଓ ଯେଣ ମୁଠି-ଭରା ଚନ୍ଦନ-ଗନ୍ଧ

ଦୋଲେରେ ଗୋପନୀର ଗୋପନ ଆମନ୍ଦ

ଓ କି ରେ ଚୁରି-କରା ଶ୍ରମେର ନୃପୁର୍

ଚନ୍ଦ୍ର-ଯାମିନୀର ମୋହନ ହାତେ ॥

[“ଦୋଲନ-ଚମ୍ପା” ରାଗଶୀଳର ପରିଚୟ]

ଆରୋହୀ :—ସା ଗା କ୍ଷା ପା, ଗାମାନାଧା, ପାନାଧାମୀ

ଅବରୋହୀ :—ସାନା ଧାଗା ଧାଗାଧାପା ଜ୍ଞାପା,

ଗା ମା ଗୁମା, ରାଦା

ବାଦୀ—ଧୈରତ ; ସମ୍ବାଦୀ—ସ୍ତର୍ଜ

ଇହାତେ ହାମୀର କାମୋଦ ଓ ନଟେର ରୂପ ମାଝେ ମାଝେ ଉଁକି
ଦେଇ କିନ୍ତୁ ଇହାର ଗତି ଅତାନ୍ତ ଦୋଲନଶୀଳ ବଲିଯା କ୍ରି ସମ୍ବାଦ
ରାଗେର ଆଭାସ ଦିଯାଇ ଛୁଟିଆ ପଲାଇଯା ଯାଏ ।

ଆରୋହଣେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପୁରକେ ଧରିଯା “ଫୁଲନା” ବା ଦୋଲାଇ
ଇହାର ପ୍ରଥାନ ଲିଶେସତ । ଦକ୍ଷିଣ ସମୀରଣେ ଦୋଲନ-ଚମ୍ପାର
ଦୋଲନେର ମଙ୍ଗ ଇହାର ଗତିର ସାମଙ୍ଗ୍ତ ହିତେ ଇହାର ନାମ
“ଦୋଲନ-ଚମ୍ପା” ହଇଯାଇଛେ । ତୌର ମଧ୍ୟମ ଓ ଗା ମା ନି ଧା-ଯ
ଟାପାଫୁଲେର ସୁରଦିର ତୀରତା ଓ ମାଧ୍ୟମ୍ୟ ଫୁଟିଆ ଉଠେ]

ମିଡି ଥିଯେଟାରେ ଶିବେନ !

ଏମୋସିଯେଟେଡ୍ ପ୍ରୋଡାକ୍ଷାନେର

ପ୍ରଥମ ଛବି

୫୫୭

ପରିଚାଳନା :

ଦୀନେଶ ଦାସ

ଫରିଶିଲୀ :

କୁଷଚନ୍ଦ୍ର ଦେ

ଚିତ୍ର-ଥ ନି ମୁକ୍ତି ପ୍ରତୀକ୍ଷାୟ ।

ଏମୋସିଯେଟେଡ୍ ଡିପ୍ରିବ୍‌ଟୁଟାମ୍ ରିଲିଜ୍

“ଫୀତାର ମିକ୍ଟାର”

ପରିଚାଳନା—ତୁଳ୍ସୀ ଲାହିଡୀ

ଶ୍ରେଷ୍ଠାଂଶେ—ଡୋରଥୀ

ପରିବେଶକ—ଏମୋସିଯେଟେଡ୍ ଡିପ୍ରିବ୍‌ଟୁଟାମ୍ ଲିଃ

ଫୋନ : କ୍ୟାଲ : ୩୭୨୪